CĂRŢILE ALBE

FLORI SACRE

POEZII

DE

ALEXANDRU MACEDONSKI

BUCUREŞTI
«MINERVA», — Institut de Arte Grafice şi Editură. — B-dul Academiei, 3 — Str. Edgard Quinet, 4
1912

www.dacoromanica.ro

POEZII

www.dacoromanica.ro

CĂRŢILE ALBE

FLORI SACRE

POEZII

DE

ALEXANDRU MACEDONSKI

BUCUREŞTI
«MINERVA», — Institut de Arte Grafice şi Editură. — B-dul Academiei, 3 — Str. Edgard Quinet, 4
1912

www.dacoromanica.ro

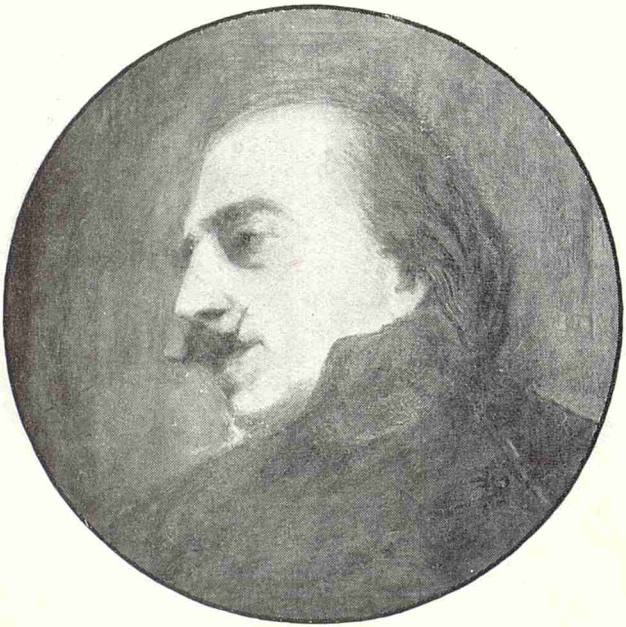

ALEXANDRU MACEDONSKI

După un tablou în uleiu al fiului său Alexis.

www.dacoromanica.ro

SCRISOARE

DOMNILOR HORIA FURTUNA ŞI ION PILLAT

Scumpi Poeţi,

Voi care sunteţi România cea nouă m'aţi târât în entuziasmul vostru şi m'aţi hotărât să vă încredinţez, spre a fi date în vileag, versurile ce urmează. Ele erau Flori Sacre pentru mine fiindcă au răsărit din restriştea unei vieţi ce a stat sub trăznet şi urgie, şi tot ce pot să fac acum este să le păstrez acest nume. Ele însă pot să aibă însemnătate şi pentru alţii: Pot să arate celor care suferă, că în mijlocul necazurilor şi mizeriilor vieţei — oricât de îngrozitoare ar fi ele — tot se află culmi pe care să te poţi refugia: ale poeziei şi ale artei buină-oară. Este mai de dorit, socotesc, să cauţi să urci pe ele, decât să mori sau să înebuneşti.

Vă strâng mâna cu dragoste, şi ca un frate mai vârstnic sunt al vostru.

ALEXANDRU MACEDONSKI

NOTA. — Nici-una din lucrările coprinse în acest volum n'a fost tipărită în vre-o altă culegere de versuri a d-lui Macedonski — afară de *Castelul* — din care, de altfel, poetul dă aci o *variantă* cu desăvârşire *nouă* şi *definitivă*.

www.dacoromanica.ro

CUPRINSUL

	Pag.
Avatar	9
Noaptea de Decemvrie	13
Mai	27
Din Faust	31
Imn la Satan	41
Castelul	47
Vasul	53
Dans de Efeb	57
Corabia	61
Mănăstirea	65
Camee	71
I. Cuvântul	73
II. Nu trebue	74
III. Cinstitule	75
Romanță	77
Cântecul ploaiei	81
Psalmi moderni	85
I. N'am în cenuri	87
II. Doamne toate	88
III. M'am uitat	90
Rimele cântă pe harpă	93
Dor zadarnic	97
Lui Cetalo Pol	101
Levki	105
Mărgele de olt	113
I. Hora de Paști	115
II. Doina Ciobanului	117
III. Doina Sărăciei	119
Dialogul Morților	121
Năluca unei nopți	131
O umbră de dincolo de Styx	137
Oh! Suflet orb	141
Perihelie	145

www.dacoromanica.ro

AVATAR

Lui Alexandru Bogdan-Pitești

www.dacoromanica.ro

AVATAR

— SONET —

■ ■

Lui Alexandru Bogdan-Pitești

Domnea în Roma August, — erà sub cer de Mai, —
Imi cântă'n suflet anul, — svoniseră dezastre,
Dar Tibrul printre dealuri curgea ca printr'un rai,
Și vii, în ochii sclavei, zării cicori albastre.

Vorbì în al meu sânge al patimelor grai,
Eram atletul plastic întors abia din castre,
Ș'am pus — sub piept sdrobind'o — când lung o sărutai,
Jeraticul de buze pe florile din astre.

www.dacoromanica.ro

Grădina în odihnă zăcea'ntre ziduri albe...
Ninseseră din piersici suave flori rosalbe... —
Au curs de-atunci noiane de veacuri păgâneşti... —

Uitată mi-este groapa sub flori şi sub parfume,
Dar tot mi-aduc aminte... — fu Crètus al meu nume,
Şi'n for purtam tunică cu ciucuri elineşti.

www.dacoromanica.ro

NOAPTEA DE DECEMVRIE

Inaltei Poete Carmen-Sylva

www.dacoromanica.ro

NOAPTEA DE DECEMVRIE

■ ■

Inaltei Poete Carmen-Sylva.

Pustie şi albă e camera moartă...
Şi focul sub vatră se stinge scrumit... —
Poetul, alături, trăsnit stă de soartă
Cu nici-o scânteie în ochiu-adormit...
Iar geniu-i mare e-aproape un myth...

Şi nici-o schinteie în ochiu-adormit.

Pustie şi albă e'ntinsa câmpie...
Sub viscolu-albastru ea geme cumplit... —
Restriştea îl muşcă cu dinţi de harpie
Şi luna'l priveşte cu ochiu-oţelit... —
E'n negura nopţei un alb monolyth...

www.dacoromanica.ro

Şi luna'l priveşte cu ochiu-oţelit.

Nămeţii de umbră în juru'i s'adună...
Făptura de humă de mult a pierit, —
Doar fruntea tot mândră rămâne în lună, —
Chiar alba odaie în noapte-a murit... —

Făptura de humă de mult a pierit.

E moartă odaia, şi mort e poetul... —
In zare, lupi groaznici, s'aud răguşit
Cum latră, cum urlă, cum urcă cu'ncetul
Un trèmol sinistru de vânt năbuşit...
Iar crivăţul ţipă... — dar el ce-a greşit ? —

Un haos, urgia se face cu'ncetul.

Urgia e mare şi'n gându-i ş'afară,
Şi luna e rece în el şi pe cer,...
Şi besna lungeşte o strajnică ghiară,
Şi lumile umbrei, chiar fruntea i-o cer, —

www.dacoromanica.ro

Şi luna e rece în el şi pe cer.

Dar scrumul sub vatră de-odată clipeşte...
Pe ziduri aleargă albastre năluci...
O flacără vie pe coş izbucneşte,
Se urcă, palpită, trosneşte, vorbeşte... —

— Arhanghel de aur, cu tine, ce-aduci?...

Şi flacăra spune: «Aduc inspirarea...
Ascultă, şi cântă, şi tânăr refii... —
Alungă plânsoarea, — alungă oftarea,
Avut şi puternic emir, voiu să fii...»
Şi flacăra spune: «Aduc inspirarea,» —
Şi'n alba odaie aleargă vibrarea.

Răstriştea zăpezei de-afară, dispare...
De-asupră-i e aur, şi aur e'n zare, —
Şi iată-l emirul oraşului rar...
Palatele sale sunt albe fantasme,
S'ascund printre frunze cu poame din basme
Privindu-se'n luciul pârâului clar.

www.dacoromanica.ro

Bagdadul! Bagdadul! şi el e emirul... —
Prin aer, petale de rose plutesc...
Matasea'nflorită mărită cu firul
Nuanţe ce'n umbră încet veştejesc... —
Havuzele cântă... — voci limpezi şoptesc...
Bagdadul! Bagdadul! şi el e emirul.

Şi el e emirul, şi are'n tesaur
Movile înalte de-argint şi de aur,
Şi jaruri de pietre cu flacări de sori;
Hangiare'n tot locul, oţeluri cumplite, —
In grajduri, cai repezi cu foc în copite,
Şi ochi împrejuru-i, — ori spuză, — ori flori.

Bagdadul! cer galben şi roz ce palpită,
Rai de-àripi de vise şi rai de grădini,
Argint de izvoare şi zare-aurită, —
Bagdadul, poiana de roze şi crini, —
Djamii, — minarete, — şi cer ce palpită.

Şi el e emirul, şi toate le are...
E tânăr, e farmec, e trăsnet, e zeu,
Dar zilnic se simte furat de-o visare...
Spre Meka se duce cu gândul mereu,
Şi'n faţa dorinţei, — ce este, — dispare, —
Iar el e emirul şi toate le are.

www.dacoromanica.ro

Spre Meka 'l răpeşte credinţa, — voinţa,
Cetatea prea sfântă îl chiamă în ea,
Ii cere simţirea, îi cere fiinţa,
Ii vrea frumuseţea, — tot sufletu 'i vrea, —
Din tălpi până 'n creştet, îi cere fiinţa.

Dar Meka e'n zarea de flăcări, — departe, —
De ea, o pustie imensă 'l desparte,
Şi pradă pustiei câţi oameni nu cad?
Pustia e o mare aprinsă de soare,
Nici cântec de paseri, nici pomi, nici isvoare, —
Şi dulce e viaţa în rozul Bagdad.

Şi dulce e viaţa în săli de-alabastru,
Sub bolţi lucitoare de-argint şi de-azur,
In vie lumină tronând ca un astru,
Cu albele forme de silfi împrejur
In ochi, cu misterul din lotusu-albastru.

Dar iată şi ziua când robi 'şi armează... —
Cămile găteşte şi negri-armăsari,
Convoiul se 'nşiră, — în zori schinteiază,
Porneşte cu sgomot, — mulţimea 'l urmează
Spre porţi năpustită cu mici şi cu mari.

www.dacoromanica.ro

Şi el ce e 'n frunte pe-o albă cămilă,
Jar viu de lumină sub roşu-oranisc,
S'opreşte o clipă pe verdele pisc
Privindu-şi oraşul în roza idilă . . . —
S'opreşte o clipă pe verdele pisc . . .
Din ochiul său mare o lacrimă pică
Pe când, de sub dealuri, al soarelui disc
In gloria 'i de-aur încet se ridică . . . —
Şi lacrima clară, luceşte şi pică . . .

Din apa fântânei pe care o ştie
In urmă, mai cere odată să bea . . .
Curmali o 'nfăşoară c'o umbră-albăstrie . . .
Aceiaşi e apa spre care venea
Copil, să-şi alinte blondeţea în ea, —
Şi 'ntreagă, fântâna, e tot cum o ştie.

E tot cum o ştie, dar searbăd la faţă,
Sub magica 'i umbră, un om se răsfaţă, —
Mai slut e ca iadul, sdrenţos şi pocit,
Hoit jalnic de bube, — de drum prăfuit,
Viclean la privire şi searbăd la faţă.

De nume 'l întreabă emirul deodată,
Ş'acesta 'i răspunde cu vocea ciudată:

www.dacoromanica.ro

— La Meka, plecat-am a merge şi eu.
— La Meka?... La Meka?... — şi vocea ciudată:
— La Meka! La Meka! răsună mereu.

Şi pleacă drumeţul pe-un drum ce coteşte...
Pocit, schiop şi searbăd, abia se târeşte...
Şi drumu-ocoleşte mai mult, — tot mai mult,
Dar mica potecă sub pomi şerpueşte,
O tânără umbră, de soare 'l fereşte,
Auzu 'i se umple de-un vesel tumult, —
Şi drumu-ocoleşte mai mult, — tot mai mult.

Iar el, el emirul, de-asemenea pleacă, —
Pustia 'l aşteaptă în largu 'i s'o treacă...
Prin prafu 'i se 'nşiră cămile şi cai,
Se mistue 'n soare Bagdadul, şi piere
Mai şters decât rozul de flori efemere,
Mai stins decât visul pierdutului rai.

In largu 'i pustia să treacă 'l-aşteaptă...
Si el 'naintează, — şi calea e dreaptă, —
E dreaptă, — tot dreaptă, — dar zilele curg,
Şi foc e în aer, în zori şi 'n amurg, —
Şi el 'naintează, — dar zilele curg.

www.dacoromanica.ro

Nici urmă de ierburi, nici pomi, nici isvoare, —
Şi el 'naintează sub flacări de soare . . .
In ochi, o nălucă de sânge, — în gât
Un chin fără margini de sete-arzătoare . . .
Nesip, şi de-asupra, cer roşu, — ş'atât, —
Şi toţi 'naintează sub flacări de soare.

Şi tot fără margini pustia se 'ntinde,
Şi tot nu s'arată oraşul prea sfânt, —
Nimic n'o sfârşeşte în zori când s'aprinde,
Şi n'o 'nviorează suflare de vânt, —
Luceşte, vibrează şi 'ntr'una se 'ntinde.

Abia ici şi colo găsesc câte-odată
Verdeaţa de oază cu dor aşteptată . . .
Săgeată aleargă cal alb şi cal murg,
Cămilele-aleargă săgeată şi ele,
La cântecul apei se fac uşurele . . .
Isvor sau citernă în clipă le scurg, —
Dar chinul re'ncepe, — şi zilele curg.

Şi tot nu s'arată năluca sublimă . . .
Şi apa, în foale, descreşte mereu, . . .
Când calul, când omul, s'abate victimă,
Iar mersul se face din greu şi mai greu . . .

www.dacoromanica.ro

Cu trei şi cu patru mor toţi plini de zile,
Dragi tineri, cai ageri, şi mândre cămile.

Şi tot nu s'arată cetatea de vise...
Merindele zilnic în trăişti se sfârşesc...
Prădalnice sboruri de paseri sosesc,
S'aruncă pe leşuri cu ciocuri deschise,
Cămile, cai, oameni, cad, pier, se răresc...
Doar negrele paseri mereu se 'nmulţesc, —
Şi tot nu s'arată cetatea din vise.

Cetatea din vise departe e încă
Şi vine şi ziua cumplită, când el,
Rămas din toţi singur, sub cer de oţel,
Pe minte îşi simte o noapte adâncă... —
Când setea, când foamea, — grozave la fel
Pe piept ori pe pântec îi pun câte-o stâncă
Prin aeru 'n flacări sub cerul de-oţel.

Pierduţi sunt seizii cu cai, cu cămile...
Sub aeru 'n flacări zac roşii movile... —
'Nainte, — în laturi, — 'napoi, — peste tot,
Oribil palpită aceiaşi coloare...
E-aprins chiar plămânul hrănit cu dogoare,
Iar ochii, se uită zadarnic cât pot, —
Tot roşu de sânge zăresc peste tot
Sub aeru 'n flacări al lungilor zile.

www.dacoromanica.ro

Şi foamea se face mai mare, — mai mare,
Şi zilnic, tot cerul s'aprinde mai tare . . .
Bat tâmplele. . . — ochii, sunt demoni cumpliţi . . .
Cutremur e setea, ş'a foamei simţire
E şearpe sbătându-şi a ei svârcolire
In pântec, în sânge, în nervi 'ndărjiţi . . . —
Bat tâmplele . . . — ochi, sunt demoni cumpliţi.

Abia mai păşeşte cămila ce 'l poartă . . .
Speranţa, chiar dânsa, e 'n sufletu'i moartă . . . —
Dar iată . . . — părere să fie, sau ea ? . . .
In zarea de flacări, în zarea de sânge,
Luceşte. . . — Emirul, puterea 'şi-o strânge . . . —
Chiar porţile albe le poate vedea . . .
E Meka ! E Meka ! ş'aleargă spre ea.

Spre albele ziduri, aleargă, — aleargă,
Şi albele ziduri, lucesc, — strălucesc, —
Dar Meka, începe şi dânsa să meargă
Cu pasuri ce 'n fundul de zare-o răpesc, —
Şi albele ziduri, lucesc, — strălucesc !

Ca gândul aleargă spre alba nălucă,
Spre poamele de-aur din visu'i ceresc . . .
Cămila, cât poate, grăbeşte să 'l ducă . . .

www.dacoromanica.ro

Dar visu 'i nu este un vis omenesc, —
Şi poamele de-aur lucesc, — strălucesc, —
Iar alba cetate rămâne nălucă.

Rămâne nălucă, dar tot o zăreşte
Cu porţi de topaze, cu turnuri de-argint,
Şi tot către ele s'ajungă zoreşte
Cu toate că ştie prea bine că 'l mint
Şi porţi de topaze, şi turnuri de-argint.

Rămâne nălucă în zarea pustiei
Regina trufaşă, regina magiei,
Frumoasa lui Meka, — tot visul ţintit,
Şi vede pe-o iasmă că 'i trece sub poartă,
Pe când şovăieşte cămila ce 'l poartă . . .
Şi 'n Meka străbate drumeţul pocit,
Plecat, şchiop şi searbăd pe drumul cotit, —
Pe când şovăieşte cămila ce 'l poartă . . .

Şi moare, emirul, sub jarul pustiei.

Şi moare, emirul, sub jarul pustiei, —
Şi focu 'n odaie se stinge şi el,
Iar lupii tot urlă pe 'ntinsul câmpiei,
Şi frigul se face un briciu de oţel . . .

www.dacoromanica.ro

Dar luna cea rece, ş'acea duşmănie
De lupi care urlă, — ş'acea sărăcie,
Ce-alunecă zilnic spre ultima treaptă,
Sunt toate, pustia din calea cea dreaptă,
Ş'acea isolare, — ş'acea desolare,
Sunt Meka cerească, sunt Meka cea mare.

Murit-a, emirul, sub jarul pustiei.

---

www.dacoromanica.ro

M A I

www.dacoromanica.ro

MAI

Mai! Mai! şi aurora cu lacrimi de topaze,
Mai: albele calicii de crini, dulci flori de-amor,
Şi vocile de frunze, şi raze, şi extaze,
Ş'a traiului uitare, — un chin de care mor.

Mai: barca ce se duce pe undele tăcute;
Şi clarul dimineţei, şi veseli lopătari,
Şi luni ce sparg văzduhul pe-azururi renăscute,
Şi bălţi de-argint, şi trestii, şi candizi nenufari.

www.dacoromanica.ro

Ş'ori-unde, o natură tot tânără, tot blondă,
Şi'n cer, pe car de flacări, Apollon, crud şi blând,
Lucind într'o părere de cursă vagabondă,
Jucându-şi caii de-aur, şi'n inimi săgetând.

www.dacoromanica.ro

DIN „FAUST“

www.dacoromanica.ro

DIN «FAUST»

■ ■

FAUST.

Adâncit-am până 'n funduri tot ce e filosofie
Medicină, drept, ştiinţă, psihici legi, teologie,
Vai, şi totul, — dar zadarnic — căci nimic n'am folosit...
N'am făcut un pas nainte, — am fost numai un zmintit.
Mi s'a zis pe rând magistru, doctor, culme strălucită,
Şi discipoli mă urmară cu voinţa nimicită, —
Dar în dreapta, dar în stânga, dar în sus ca şi în jos
Ei mişcatu-s'au zadarnic... — totu-a fost făr'de folos.
Astăzi, ars e al meu suflet de o rea dezamăgire...
Ce e drept, — mai multă carte ştiu ca 'ntreaga omenire...
Medici, filosofi ori preoţi i-am lăsat în urma mea,
Indoeli, prejudecată, să mai am nu s'ar putea,

www.dacoromanica.ro

Şi 'ngrozire, nici de oameni, nici de draci, nici de nimica...
Dar iubirea de-opotrivă părăsitu-m'a cu frica.
Dacă ştiu ce-a ştî se poate, bucuriile-mi s'au scurs.
Şi torentul cald de zile nu'şi întoarce al său curs...
Totul e zadărnicie, amăgire şi nimic...
Ca cei mari mă simt de mare, şi ca micii sunt de mic.
N'am lăscaie, nu mă bucur de vre-un bine, de vre-o slavă...
Mai de plâns sunt ca un câine... Beau tot fiere şi otravă...

(Pauză).

Doar magia îmi rămâne s'o mai cerc, — voesc să ştiu
Dacă spiritu-mi va spune Dumnezeu că este viu ;
Adevăru 'ntreg să'l aflu este ţinta ce râvnesc,
Cu ce se-află scris la carte nu mai vreau să m'amăgesc.
Vreau prin cuget Universul să'l străbat în înălţime,
Să'l măsor în adâncime şi să'l treer în lărgime...
Ori-ce taine, ori-ce forţe s'ar afla coprinse'n el
Intocmesc, de azi nainte setea mea, şi al meu ţel...

(Către fereastră).

Lună dulce şi tăcută cu lumină argintie,
Mai aruncă-ţi o privire şi cea ultimă să fie
Peste vechea zbuciumare ce cutremură-al meu piept, —
Tu'mi ştii nopţile pierdute de nebun şi de 'nţelept...
Peste cărţi şi pergamente aplecat fără 'ncetare
M'ai văzut până la ziuă în aceeaş aiurare...

(Pauză).

A ! hârţoage blestemate ! — lună dulce, — scumpa mea,
Să mă 'nalţ până la tine cum de multe ori aş vrea,

www.dacoromanica.ro

Să plutesc de-asupra nopţii, peste lumea ta de astre,
Peste peşterile-ţi negre, peste văile-ţi albastre,
Şi dansând, din nou impuber, printre raze de argint,
Bătrâneaţa mea prin forţa tinereţii s'o desmint, —
Iar pe iarba ta suavă să'mi refac o viaţă nouă
Din argintul tău fluidic şi din rumena ta rouă.

(Pauză).

Vai, dar nu: realitatea e'ntre-aceste ziduri vechi
Printre care umblă şoareci strecurându-se perechi,
Ziduri ce, 'nauntru lasă abia luna să străbată
Cu un petec mic de-albastru zmuls din doma înstelată.

(Pauză).

Oh! privelişte posacă! — Peste tot sunt numai cărţi...
Pergamente 'ngălbenite, astrolabe vechi, şi hărţi,
Sau pahare, sticlărie, şi unelte ruginite,
Mese rupte, şi catedre pe trei sferturi putrezite, —
Moştenire strămoşească! — Iată 'ntregu-mi univers!
In zadar se scurse timpul negrăbit în al său mers,
Nu cunosc nimic din viaţă... deci, nu este de mirare
Dacă tâmpla mea zvâcneşte, dacă pieptul meu tresare,
Şi mai trebue 'ntrebarea să mi-o pun, de ce suspin
Când veninul mi-arde 'n suflet şi-am în inimă un spin,
Când născut am fost de viaţă pentru viaţă, — şi mormântul
L'am închis de viu asupră'mi pentru-a-mi fi de veci vestmântul...
Pretutindeni împrejuru-mi, iată, zac putreziciuni,
Oase, stârvuri tăbăcite, scrum de vechi deşertăciuni...

(Pauză).

www.dacoromanica.ro

Ah, sublimă ciocârlie, suflet alb răpit de ceruri,
Rupe lațul ce te leagă, și afundă-te 'n misteruri.

(Ia o carte in-folio).

Da! — Aci e cartea veche scrisă chiar de Nostradam,
Fie-ți dânsa călăuza... E credința ce mai am.
Ațintește-a ta privire peste-întreaga veșnicie
Și din spiritul ce-o umple fă a ta filosofie...
Vei simți atunci în tine năvăliri de forțe noi
Și vei fi atunci cu zeii sau vei fi dintre eroi.
Nu cerca să poți enigma s'o deslegi prin cele scrise

(Arătând pe carte)

Despre-aceste vagi simboluri, ci aruncă-te 'n abise.

(Pauză).

Haide! Sunt cu voi alături ne'ntrupate 'nsuflețiri...
Dacă nu sunteți năluca unor simple 'nchipuiri
Imi veți da răspunsul vostru...

(Deschide cartea și se uită la semnul cabalistic al Macrocosmului).

A!... Extază nesfârșită,
Macrocosm, — de-a ta emblemă e făptura mea răpită.
Cufundat sunt într'o mare de plăceri, — mă simt schimbat.
Sunt tot eu, și altu'n mine pare-acum că s'a 'ntrupat.

(Pauză)

www.dacoromanica.ro

Ce virtute se ascunde în această 'nfăţişare,
Căci privind-o, eul însuşi cade 'n propria'i uitare,
Iar un altu 'n locu-i naşte, şi acesta, mai deplin:
Soare nou, de aur vesel pe al vechiului declin.

(Pauză; uitându-se pe carte).

Dumnezeu creat-a oare semnu-acesta de magie
Spre-a ne da o vie rază din a sa mărinimie,
Sau e omul care singur e prin sine Dumnezeu?
Intunerecul orbirii a pierit din jurul meu...
Tot ce-è, — mi se supune şi 'ncep haosu-a'l pricepe:
Cum nimic nu se sfârşeşte, şi nimic cum nu se 'ncepe,
Cum mişcarea vieţii este peste tot, şi nencetat...
Şi cuvintele de taină ce mi-a spus un învăţat:
«Lumea spiritelor nu e cum o judeci, — o problemă...
«Ţi-este mintea înorată sub a vârstei diademă...
«Dar curaj, discipol tânăr, vor veni acele zori
«Când coprinde-vei în suflet ale-adâncului comori.

(Priveşte semnul).

Oh, cum tot se mişcă 'n haos: soare, stele, cer şi lună
Intocmind a veşniciei armonie împreună.
Cum coboară mii de forţe! Cum se urcă! Cum revin!
Cum din amfore de aur varsă-al vieţii dulce vin,...
Cum, cu aripi fremătânde, umplu cerul de-o vibrare
Ce se face tot mai blândă sau ce creşte tot mai tare.
Sânt spectacol! dar... cădere pentru mine, căci nu pot
Să strâng firea toată 'n braţe şi al ei să fiu de tot.
Să m'adăp cu viul lapte care'i face nemurirea,
Tinereţea, — prea puterea, — frumuseţea, — strălucirea.

(Pauză).

www.dacoromanica.ro

E zadarnic! zac pe ţărmul apei largi, o celebrez
Şi nu pot cu-o picătură setea mea s'o-indestulez.

(Reia cartea).

Ah, dar iată! Semnu-acesta are forţe mai depline —
Viu pământ, e al tău spirit ce se află lângă mine,
Simt de-acum fiorii magici de-aripări, de fremătări,
Şi un fluviu prin artere de suave îmbătări...
E o flacăre cum este cea din vinuri spumătoare...
Mintea mea se limpezeşte, e din nou cutezătoare
Şi să port mă simt în stare pământeştile dureri,
Bucuriile supreme şi supremele plăceri,
Pot să 'nfrunt furtuna vieţii şi a gândului furtună, —
Dar pe frunte-mi nori se-adună,
Cerul tună,
Luna moare,
Lampa mea fâlfâetoare
Piere 'n aburi deşi şi groşi.
Ochi fatali şi fioroşi
Mă fixează, mă pătrund
Până 'n fund...
Roşii fulgere sclipesc,
Sabii, sabii, mă orbesc,
O suflare rece, rece,
Prin tot corpul mă petrece.
Spirit aprig, te simt bine,
Eşti aci, eşti lângă mine,

www.dacoromanica.ro

In tot sufletu-mi tresari
Ca o mare agitată...
Eşi, — arată-te, — apari !
Negrul Acheron
Chiar de-ar fi să'l trec îndată,
O voesc, — o cer, — ordon.

(Spiritul apare într'o flacără).

SPIRITUL

Cine — şi de ce mă chiamă ?

FAUST

O ! vedenie grozavă !

SPIRITUL

Invocarea ta se scurse arzătoare ca o lavă,
Răscolit-a tot văzduhul, — deci priveşte-mă !

FAUST

De loc
Nu mă pot uita la tine, — eşti de beznă şi de foc.

SPIRITUL

Şi rugatu-m'a el singur să răspund la-a lui chemare,
Iar de faţă când se află ce-a dorit cu însetare,
Iată : spaima mistueşte chiar pe omul ce-a urcat
Mai presus de ceilalţi oameni, şi trufia şi-a uitat.
Ha ! şi unde e-îndrăzneţul care-o lume-închipuise
Şi trăia închis întrânsa : vis semeţ răpit de vise ?.

www.dacoromanica.ro

— Faust te chiamă, ori un altul îl zăresc 'naintea mea? —
Te-avântaşi prin corp şi suflet şi ceruşi a mă vedea
Iar azi tremuri ca un vierme până 'n fundul vieţii tale...
Te privesc, — întorci privirea. 'Naintez, — te tragi din cale.

FAUST

Eu s'am teamă de-o nălucă? Nu, pe viul Dumnezeu!
Faust sunt *eu*, chiar eu, — nu altul; — şi egalul îţi sunt eu.

SPIRITUL

Din zorii dimineţii,
Prin valurile vieţii
Mă urc sau mă cobor,
Plutesc peste tot locul,
Pământu'l înfăşor:
Sunt aerul, sunt focul,
Coprind în mine toate,
Sunt cântec, — sunt avânt —
Sunt leagăn, — sunt mormânt —
Sunt tot ce-a fi se poate.

www.dacoromanica.ro

IMN LA SATAN

www.dacoromanica.ro

IMN LA SATAN

Satan, fermecător Satan, proteu ce eşti ascuns în toate,
In iadul tău primesc să ard, fiindcă altfel nu se poate;
Te-ador, Satan, fiindcă tu eşti zâmbet, rază şi coloare,
Eşti cugetări şi eşti simţiri, eşti aur, vin, cântare, floare, —
Eşti tot ce e ispititor: plasticităţi de corpuri goale —
Şi sbor spre cer — şi voluptăţi ce sunt titanice răscoale...
O! singur zeu — fiindcă rău — iar răul singur este forţă —
Al tău e'ntregul Univers, plecat sub sabie şi torţă...

Când ai lipsi, ar fi tăcerea şi nemişcarea şi robia...
Satan, — oh! Iartă-mi neghiobia.

www.dacoromanica.ro

Satan, fermecător Satan,
Nemilostiv, cum e dorința,
Și ager, cum e iscusința,
Tot mai activ din an în an;
Semeț cum este biruința...
Satan, dorință de știință,
Satan, dorință de frumos,
Satan, voință și putință,
Pe-altarul tău mă-aduc prinos...
Jos, Jos fățărnicia...

Când ai lipsì, ar fi tăcerea și nemișcarea și robia...

In ochi adânci când schinteezi, pe buze roșii când răsufli,
Averi de-avari le risipești prin simțuri reci furtuni când sufli;
Innebunești pe prea cuminți ce stau tâmpiți de 'nțelepciune
Și schimbi de-odată în focar ce-a fost mai stins ca un tăciune.
Tu care culci sub sărutări în silnicia ta sublimă
Pe crinul fraged ca să smulgi beția rară printr'o crimă,
Oh !.. singur rodnic peste tot, căci spargi a cerurilor boltă
Și plumb topit în ea țîjnești a vieței aprigă revoltă,
Satan, — oh ! iartă-mi neghiobia.

www.dacoromanica.ro

Arhangel de-aur şi de foc,
Ce 'nsemânţezi Dumnezeirea,
Urmându-ţi vecinic siluirea
Din timp — în timp, din loc — în loc,
Şi ce-o supui să-ţi rabde firea...
Satan, ne'nvinsă bărbăţie,
Adolescent în orice timp,
Urmează-a ta împărăţie
Şi prăvăleşte-ori ce Olymp...

Când ai lipsì, ar fi tăcerea şi nemişcarea şi robia...
Oh !.. Iartă-mi, iartă-mi neghiobia.

---

www.dacoromanica.ro

CASTELUL

www.dacoromanica.ro

CASTELUL

Castelul în ruine domneşte peste vale...
Din turnuri retezate se-împrăştie o jale,
Şi stema ce pe-ori-cine să 'nfrunte cuteza,
Mâncată e de vânturi, de soare şi de apă,
Iar vremea ce tot curge o şterge şi o crapă —
Din ea rămas'a numai un leu, — un coif, — ş'o za.

Sub bolţi încenuşate păianjenul îşi ţese
Dantela lui subţire din fire lungi şi dese;
Căminul zace'n umbră posac, — iar de pereţi
Abia se ţin ici-colo din cuie să nu cadă
Portrete 'ncondeiate in timpi de cruciadă
Ce sparg întunecimea cu ochii lor semeţi.

www.dacoromanica.ro

Un biet vătaf de curte, bătrân ca lumea vechie,
Poveşti turburătoare îţi spune la urechie :
El a slujit strămunii baronilor de azi...
El a văzut castelul în vremuri uimitoare :
Născut în alte zile, crescu sub un alt soare :
Vlăstare fără viaţă au dat din 'nalţii brazi.

D-ar fi să 'l crezi, când luna prin geamuri s'oglindeşte,
Şi flori de-argint şi aur pe lespezi răspândeşte ;
Când bate orologiul de două-spre-zece-ori ;
In ultimul răsunet al mezului de noapte,
Pe săli şi coridoare aleargă fel de şoapte,
Şi curţile răsună de cai rânchiezători.

Văzut'a el de-asemeni, în sala de serbare
Că sub cotlonul vetrei s'aprinde un foc mare ;
Apoi, văzu şi chipuri din cadre coborând
Că 'şi scutură dantela manşetelor, de praful
Pe care l'a pus timpul, şi l'a lăsat vătaful
Şi ţintă că se uită în ochii lui pe rând.

www.dacoromanica.ro

Să 'şi capete ertarea uşor află puterea
Căci duşii de pe lume, mai toţi, sunt buni ca mierea ;
Iar ei, sub polecandrul din mijloc s'aşezau,
Turnând năluci de vinuri în cupe vecinic goale
Pe când, băieţi de casă le dau grăbiţi ocoale
Cu umbre de bucate din care nu gustau.

Vătaful spune multe, şi chiar, — băsmiri ciudate !—
Că 'n nopţi schinteietoare de crini înbălsămate,
Un tânăr, — smeu năprasnic cu ochi ce sorb şi mint,
Pustiu adesea lasă pervazul cadrei sale
In timp ce alba zână din apa de pe vale
Sub lună 'şi stoarce părul în râul de argint.

Castelul are multe poveşti ce te minună
Dar castelanul de-astăzi le crede o minciună,
Şi, când îl văd strămbunii în zale îmbrăcaţi,
Roşesc, din înălţimea portretelor auguste,
De strâmta redengotă cu mânece înguste
A celui care 'şi zice nepot de cruciaţi.

www.dacoromanica.ro

Şi timpul care vecinic clădirile le sapă
Apasă peste turnuri, le pleacă şi le crapă,
Intinde pe creneluri, pe ziduri şi pe porţi,
Din muşchiul de paragini o fină ţesătură
In care tot trecutul s'ascunde 'n umbră sură,
Precum s'ascunde 'n frunze un trist locaş de morţi.

---

www.dacoromanica.ro

VASUL

Doamnei Maria Pillat
Născută I. C. Brătianu.

www.dacoromanica.ro

VASUL

Doamnei Maria Pillat

Vasul e de aur virgin schinteiat cu plăci de nacru,
Incrustat cu pietre scumpe, svelt, dar trainic ca un bronz;
Şi, coprindă ambrozie sau poşircă de vin acru,
Dea beţia desmăţărei sau extazul unui bonz,
Vasul e de aur virgin, sculptural, sublim şi sacru.

Floare-aproape nereală se înalţă hïeratic,
O splendoare ca de soare răspândeşte împrejur,
Magistral şi rece vecinic, deşi viu ca un jeratic,
Nu e simţ sub al său farmec să-i mai poată fi sperjur...
Floare-aproape nereală se înalţă hïeratic.

www.dacoromanica.ro

Gestul lui e o minune, gura lui, rubin şi perle,
Corpul tot, plasticitatea unor zile ce s'au dus,
In gâtleju-i paseri rare se îngână'ncet cu merle,
Ş'ori-ce limbă amuţeşte, ş'orice suflet e sedus...
Gestul lui e o minune, gura lui, rubin şi perle.

Să bei viaţa'n el e dulce sau să bei sleirea forţei...
Dar ascundă sau Tenèdos, sau otravă şi puroi,
Chio roşu, sau miresme, — meargă tot în voia sorţei, —
Când e vasul de-aur virgin,... moralistul e greoi,
Şi în fond, se bea tot viaţă chiar când bei balsamul morţei.

www.dacoromanica.ro

DANS DE EFEB

www.dacoromanica.ro

DANS DE EFEB

— MOTIV DIN GILKINS —

■ ■

Nud, din vestminte burgeze,
Mai svelt şi mai blond decât Pheb,
Răsare superbul Efeb
Un joc sglobiu să danseze.

Verzi palmi în jur predomînă,
Şi el, feminin şi viril,
Muiat în luciri de beryl,
E 'ntreg sidef şi lumină.

www.dacoromanica.ro

Dar pofte în umbră 'ncordate
Fluidice braţe lungesc,
Şi marii săi ochi se lărgesc,
Şi 'n ei, ard flacări ciudate...

---

www.dacoromanica.ro

CORABIA

www.dacoromanica.ro

CORABIA

■ ■

La ţărm corabia oprită
E ninsă de zăpada lunei
Şi marea tace odihnită
De biciuirile furtunei.
Catarg şi pânze argintate
Abia uşor sunt legănate...
Magia nopţei este sfântă...
Verzuiele unde dormitează,
Novicii râd... — Cârmaciul oftează,
Matrozii melancolic cântă.

www.dacoromanica.ro

Oraşul întreg schinteiază
Cu felinarele aprinse...
Musicele vesel vibrează,
Curse priveghiază 'ntinse.
Novicii în port se coboară,
Spre râs şi petrecere sboară:
Răscoala etăţi-i frământă...
Safire pe ceruri lăcrimează, —
Din cap mişcând, cârmaciul oftează,
Matrozii melancolic cântă.

www.dacoromanica.ro

MĂNĂSTIREA

www.dacoromanica.ro

MĂNĂSTIREA

I.

Mănăstirea 'şi doarme moartea lângă ţărm de Acheron...
Oglindindu-se în undă, stâlpi ş'arcade se confundă,
Pe când clopotu'nviază trăgănat şi monoton
Un fior ce din aramă sboară'n lung şi'n larg pe undă.

Pretutindini e'ntuneric, neagră moarte pretutindini... —
Sub uitare, ca'ntr'o vatră, zace-al traiului transport;
S'au dus patimile toate, — voci de tunet sau de grindini, —
Lângă glaucele ape mănăstirea e un port.

www.dacoromanica.ro

II.

Dar tăcere : rugăciunea, şi un disc în noaptea brună... —
Limbi bronzate graiul ritmic îl propagă imprejur,
Tinichiaua de pe turnuri albăstrită e de lună
Ş'a bisericei nălucă îşi dă brânci în clar-obscur.

Tot aşa se naşte'n mine, sub mister, o frământare... —
Oh! simţire, te crezusem întinată pentru veci,
Şi afară din Gomora te-asvârlişi prin o sforţare
Spre-a'mi repune-argint în suflet şi un psalm pe buze reci.

III.

Şi deci iată că de lapte se fac glaucele ape,
Balta mucedă e toată fărmecat mărgăritar,
lar pe vechiul zid pe care liliacu-atârnă grape,
Licăriri de pietre scumpe licurici sglobii presar.

Iată însă şi rogozul că'nprumută-o voce clară
Şi'nstrunează profeţia unei magici bunătăţi,
Ce'n toţi timpii şi'n tot locul priveghiază tutelară
Ca o stea ce străluceşte din adânci eternităţi.

www.dacoromanica.ro

IV.

Biată inimă pe care o crezusem pe veci moartă,
Invierea, şi în tine, schit de taină, a tocat,
Şi sub lacrima lunară, — strop de rouă'n orice soartă, —
Flori de-argint albesc în cerul unui trai întunecat...

Iar în vraja răsleţită, schinteiază taina rară
Că'n afar' de clipa vieţei sunt sublimele-aurori,
Că din iarna'nghiăţătoare naşte calda primăvară,
Şi că giulgiurile morţei sunt drapări de'nvingători.

www.dacoromanica.ro

CAMEE

www.dacoromanica.ro

I.

CUVÂNTUL

Cuvântul nu costă nimic...
Pe om poţi uşor să-l supui,
Promite oricè şi oricui
Şi fă-ţi din duşman un amic.
Cu vorbe un Wertheim descui :
Fii mare, dar zi că eşti mic :
Cuvântul nu costă nimic!

www.dacoromanica.ro

II.

NU TREBUE

Nu trebuie filosofie
Nici carte prea multă în lume...
Profită de-a ei nerozie
Când caută să te sugrume:
S'aduni cât de mare-avuţie,
Să aibi cât de mare renume
Nu trebuie filosofie!

www.dacoromanica.ro

III.

CINSTITULE

■ ■

Cinstitule, trist visător,
Îţi laşi copiii sărmani,
Eşti singur, un biet cerşetor
Cu fruntea brăzdată de ani...
Stomachul ţi-e gol şi n'ai bani,
Şi vai! eşti nemuritor
Cinstitule, trist visător!

www.dacoromanica.ro

ROMANŢĂ

www.dacoromanica.ro

ROMANŢA

— DIN ZSHOKKE —

De pe-a lui buză zâmbitoare
Răpită è a vieţei floare...
Duşmanu 'n luptă l-a ajuns,
Un fer în coastă l'a străpuns.

Acum, durerea când nu-l frânge,
Copilă dragă, nu-l mai plânge...
Pe-o piatră capul 'şi l'a pus
Şi pe vecie doarme dus.

www.dacoromanica.ro

CÂNTECUL PLOAIEI

www.dacoromanica.ro

CÂNTECUL PLOAIEI

Plouă, plouă, —
Plouă cât poate să plouă.
Cu ploaia ce cade, m'apasă
Durerea cea veche, — cea nouă...
Afară e trist ca şi 'n casă, —
Plouă, — plouă.

Plouă, plouă,... —
Plouă cât poate să plouă... —
Zadarnic vor cântece clare
Ca florile umezi de rouă
Cei vecinic scutiţi de 'ntristare... —
Plouă, plouă.

www.dacoromanica.ro

Plouă, plouă... —
Plouă cât poate să plouă... —
Fiinţa mea şi simţirea
Sufăr şi plâng amândouă...
Viaţa 'şi urmează 'ndârjirea... —
Plouă, plouă.

Plouă, plouă, —
Plouă cât poate să plouă...
Rapănă 'n geamuri ca 'n tobe...
Spintecă inima 'n două
Cântecul ploaiei de cobe... —
Plouă, plouă.... —

www.dacoromanica.ro

PSALMI MODERNI

— SERIA II —

D-lui Mihail Popescu.

www.dacoromanica.ro

N'AM IN CERURI

D-lui Mihail Popescu

I.

N'am în ceruri nici o stea...
Soarta mea e soartă rea,
Am pierdut orice credinţă
Innecată 'n suferinţă,
Am pierdut orice putere
Nimicită de durere;
Insă viaţa nu-'mi blestem
Şi nici moartea nu mi-o chem;
Fără scop trăiesc în lume:
Nu mai sunt decât un nume,
Nu mai plâng, nici nu mai gem,
Iar coprins de griji amare,
Nu mai sunt decât răbdare...

N'am în ceruri nicì o stea.

www.dacoromanica.ro

DOAMNE TOATE...

II.

Doamne, toate sunt prin tine:
Şi averea, şi puterea,
Fericirea, mângâierea:
Ce ne trebue ştii bine.
Dai cu dreaptă socotinţă
Mulţumiri şi suferinţă:
Lui Isus i-ai dat o cruce
Căci ştiai c'o poate duce;
Când dureri ne dai şi nouă
Ne dai plânsul ca o rouă;
Când dai marilor putere,
Nu le dai nici o plăcere,
Când dai răilor cruzime
Dai blândeţe la victime.

www.dacoromanica.ro

Eşti puterea înţeleaptă
Şi justiţia cea dreaptă;
Fă oricând ce vrei din mine.

Doamne, toate sunt prin tine...

www.dacoromanica.ro

M'AM UITAT

■ ■

III.

M'am uitat la fericiţi . . .
I-am văzut nemulţumiţi:
E oricè zădărnicie.
Cei pe care 'i vezi în slăvi
Adăpaţi sunt cu otrăvi;
Cei trăiţi în sărăcie
Plâng pe-a lor nemernicie;
Cei mai mândrii împăraţi
Sunt de chinuri sbuciumaţi:
E oricè zădărnicie.
Vai, născut eşti să trăieşti
Ne'ncetat să pătimeşti:
Fii frumos, fii sănătos,
Eşti de-acelaş vierme ros;

www.dacoromanica.ro

Traiul crud şi ne'mpăcat
Te sfăramă ne'ncetat,
Să te soarbă are pripă,
Nu'ţi dă pace de o clipă.
Bogăţie, sărăcie,
E oricè zădărnicie.
Sănătate, tinereţe,
Minte, suflet, frumuseţe,
Tot ce-a fost, ce-are să fie,
E oricè zădărnicie.
Fiţi trăiţi, dar nu doriţi . . .

M'am uitat la fericiţi.

www.dacoromanica.ro

RIMELE CÂNTĂ PE HARPA

www.dacoromanica.ro

RIMELE CÂNTĂ PE HARPA

Rimele cântă pe harpă: — uşor un sbor se svoneşte
De paseri albe ce freamătă, — şi, dimineaţa domneşte.
Ulmul, salcâmul şi plopul se auresc... — Işi şoptesc, — se iubesc.

Rimele cântă pe harpă: — limpede curge izvorul,
Blondă e toată idila, — blond e pe vale păstorul...
O! dimineaţă! O! viaţă! Sufletul ce se avântă, cântă,

www.dacoromanica.ro

Sufletul ce se avântă, cântă cu frunză, cu apă,
Şi cu parfumul din floare de închisoare se scapă,
Urcă, esenţă divină deplină, şi pur s'absoarbe'n azur.

---

www.dacoromanica.ro

DOR ZADARNIC

www.dacoromanica.ro

DOR ZADARNIC

■ ■

E umed cimbrul pe colină,
Măceşii par o florărie,
Sorgintea râde cristalină, —
Eşti tu, eşti tu copilărie!

Din roze ceruri ciocârlia
Svoneşte cântece semeţe,
Domneşte'n toate veselia, —
'Napoi venit-ai, tinereţe!

www.dacoromanica.ro

Dar ce è vis, e o nălucă...
Rămân cu trista mea nevroză,
Cu dorul meu nespus de ducă,—
Spre rîul blond, spre ziua roză.

www.dacoromanica.ro

LUI CETALO POL

www.dacoromanica.ro

LUI CETALO POL

Străvezie palpitare de nobleţe sufletească,
Scump copil furat de moarte într'un gest fărmecător,
Barca soartei când te duse peste graniţa lumească
A schimbat pe 'nvinsul jalnic în măreţ învingător.

Liliac cu flori anemici, veştejit în primăvară,
Chipul tău îmi rezîmbeşte ş'ale vieţei tale zori
De cum Mai reînviază cu blândeţea lui solară
In potirele timide ale fragedelor flori.

www.dacoromanica.ro

Ţi-a fost crudă întruparea, şi ai plâns cât nu se poate, —
N'ai ştiut nici chiar simţirea ce în mine-ai deşteptat, —
Insă cel puţin mormântul te-a scăpat acum de toate,
Ş'a lui pace te păstrează liniştit şi mângâiat.

www.dacoromanica.ro

LEVKI

www.dacoromanica.ro

LEVKI

■ ■

I.

De sidef şi de-aur roşu sub al cerului azur,
Svelta insulă apare şi sporeşte, minunată,
Sărutată când de valuri, când de vânturi asaltată
Printre-ocolul spumei albe,—crini regali jur-împrejur.

Peste-al ţărmurilor silex palpitează-o 'nflăcărare,
Via purpură de sânge a solarei agonii;
Mari flamanzi prin aer sboară spre-ale visului domnii:
Un imperiu de spaţiu fără legi şi graniţare.

www.dacoromanica.ro

Ancorează marinare! — Iată: noaptea s'a lăsat... —
Şi tu stâncă solitară, fii cu braţele deschise:
Ţi sunt frate, căci ca tine sunt şi culme şi abise,
Şi-ţi aduc un corp în sdrenţe şi un suflet ultragiat.

II.

Seară palidă, şi 'n ceruri ochi de îngeri plini de raze... —
Adierea îşi ascute fremătările pe stânci,
Se iuţeşte, se 'ntremează, mişcă unda şi-'i dă brânci
Până ce 'n galop o pleacă de-a 'ncălare pe talaze.

Şi ca orgă colosală geme tot, — se vaită tot...
Isbucneşte-o disperare strigătoare către astre
Ce zâmbesc din pacea naltă a tăriilor albastre
Unde plânset nu se varsă, nici suspine nu se scot.

Strălucitule Apolo, scut în contra răutăţei,
Ajutor îmi adu grabnic răzbunându-mă de trai,
Şi din pacea mea răpită, şi din stinşii ani de Mai
Cel puţin fă o licoare pentru cupa zeităţei.

www.dacoromanica.ro

III.

A speranței mângâiere mă re'nfășură treptat...
Simt prea bine, buna zee că e'n zarea depărtată,... —
Marea cântă și 'nfloreşte iar din unda spintecată
E Diana ce-o precedă pe talazul fermecat.

Și vibrează cer și apă... — Fire, om și provedință
Sunt din nou iar bunătate, — imn din veacul legendar,
Și din trunchiul mort cum naşte viața verdelui lăstar
Din coşciug închis aproape iese sbor de biruință.

Oh! și visul meu e tocmai c'ale undei legănări...
Sidefat e cu nuanțe, ghirlandat de rose albe... —
Alabastrul frunței sale întruneşte crini cu nalbe
Ce'n potire hïeratici poartă mistice 'nbătări.

IV.

Lună! fin e însă tortul de pe fusul tău de aur,
Și divin e sentimentul ce măriți cu valul roz
Când zefirii cântă 'n sistru ori în flaut de rogoz
Cu magii de filomelă și cu trèmolo de graur.

www.dacoromanica.ro

Toată zarea depărtărei e un viu mărgăritar
Sub stelara radiere a zîmbirilor de Sfinge ;
Dar din vreme 'n alta strigă şi se vaietă Siringe
In imensa desolare de pe ţărmul solitar.

Căci voind a lui s'o aibă, — nimfa blondă ori cât plâns-a,
Fu în trestie schimbată de nesaţiul lui Pan,
Şi a lui, fără speranţă, a rămas din an în an,
Iar surorile, zadarnic, braţe albe 'ntind spre dânsa.

V.

Sub troiane de ninsoare zace stâncă, zace val...
E 'nflorirea fără seamăn de zăpadă selenară,
Ce prin aer se propagă ca un vis de primăvară
Ce-ar zîmbi din flori de piersic şi răsunet de caval.

Coronată cu zambile, cu narcise presărată,
Catifea sau ţesătură de brocart muiată'n fir,
Verdea undă ce ici-còlo e un aur de Ophir
Se rostogole alene de fiori cutremurată.

www.dacoromanica.ro

Prin văpaia azurie, ca schintei din ochi de bard,
Nuferi candizi, viorele, flori albastre de cicoare,
Fulgerări de luciole, — giuvaiere mişcătoare, —
Joacă'n raza luminoasă a electricului fard.

VI.

Şi chiar sufletul meu este rază, cântec şi magie!
Şi colorile din juru-'mi, nimb al cerului divin,
Le beau sacra voluptate ce mă'nbată ca un vin,
Iar întreaga mea făptură e întreagă armonie.

Vai de răi! fără'ncetare de-al lor aur torturaţi, —
Chinuiţi de conştiinţă, — îngrijaţi fără'ncetare, —
Pentru ei natura vecinic farmec n'are, — voce n'are,
Şi sub stele sau sub soare trec ca morţii de'nghiăţaţi.

Rară gemă, — blondă Lewki, — stâncă unde niciodată
Nu s'a pus cămin statornic ci cămin întâmplător,
Schinteiază tot mai dulce, şi aruncă pe-al meu dor
Un reflex din nalta pace de sub bolta-ţi înstelată.

www.dacoromanica.ro

MĂRGELE DE OLT

www.dacoromanica.ro

I.

HORA DE PAŞTI

Zori de zi s'au revărsat,
Toba bate, bate 'n sat,
Că Christos a înviat
Toba bate, bate 'n sat.

Dibla 'i trage cânteci noi
Iar cimpoiul suflă 'n foi...
Vin flăcăi, cu trei, cu doi,
Iar cimpoiul suflă 'n foi.

www.dacoromanica.ro

Numai fluturi şi panglici,
Fete mari şi fete mici,
Se înfig printre voinici,
Fete mari şi fete mici.

Ouă roşii le ciocnesc...
— Ce ţi-e neamul creştinesc! —
Hora, hora o lărgesc... —
Ce ţi-e neamul creştinesc!

Buze rumeni ard în foc...
Es perechi, perechi din joc,
Insă altele 's la loc... —
Es perechi, perechi din joc...

Paşte sfânt ce bucuraţi,
Face-ne-aţi cu toţii fraţi...
Cobze, nai, viori, cântaţi... —
Face-ne-am cu toţii fraţi!

www.dacoromanica.ro

II.

DOINA CIOBANULUI

Oltul curge printre văi,
Dorm şi buni şi dorm şi răi,
Dar să dorm de vreau şi eu
Nu mă lasă dorul meu.
Vântul suflă foile...
Paşte-ţi, Niţă, oile!

Oltul curge, vremea trece,
Bate austrul tot mai rece...
Cum e codrul de cernit
Imi e sufletul 'nnegrit.
Paşte-ţi, Niţă, oile,
Vântul suflă foile!

www.dacoromanica.ro

Când venea la neica 'n poală
Să 'i descânte el de boală,
Înflorea 'n zăpadă crini
Şi eşeau răsuri din spini...
Vântul suflă foile, —
Paşte-ţi, Niţă, oile!

---

www.dacoromanica.ro

III.

DOINA SĂRĂCIEI

Oh, de ce n'avui noroc
Să mă nasc un dobitoc,
Să mă ducă unde-or vrea
Făr' să ştiu de soarta mea,
Să mă ducă la tăiere
Făr să ştiu de junghiere.

Maică, măiculiţa mea,
Ce 'mi făcuşi tu viaţa grea ?
Ce rău îţi făcui eu, maică,
Ce rău îţi făcui eu, taică,
De mă scoaserăţi pe lume
Ori din dragoşti, ori din glume ?

www.dacoromanica.ro

Că n'am, maică, ce să fac,
Că n'am, taică, cum să 'mpac
Dorul meu cu lumea rea
Şi e sărăcia grea...
Lung şi-a jale câinii latră
Şi copiii 'mi plâng în vatră.

Şi ce să mă fac eu, — ce?
Că scăpare nu mai e....
C'am vândut velinţi şi ţoală
Şi n'am ce mai pune 'n oală...
Nici malai n'am să-l înmoi
Şi e vremea de apoi.

www.dacoromanica.ro

DIALOGUL MORŢILOR

www.dacoromanica.ro

DIALOGUL MORŢILOR

CEL ÎNTRE CARON ŞI MERCURIU

IN CARE VORBESC ŞI ALŢII

Dedicat M. M. L. L. pământeşti din toate ţările; Excelenţelor ministeriale şi ministeriabile; autorilor filosofi şi nefilosofi; avuţilor; tuturor care se află în situaţiuni strălucite; celor mândri de frumuseţea şi puterea lor fisică; în sfârşit, tuturor vanităţilor omeneşti.

CARON

Cu toţi în stare proastă ne-aflăm, precum vedeţi,
Căci putredă e luntrea şi loc în ea n'aveţi.
Veniţi prea mulţi de-odată şi prea cu lucruri multe,
Dar Caron nu e încă nebunul să v'asculte.
Corabia-într'o parte de-ar fi a se pleca
Ne-am duce 'n fundul apei şi toţi ne-am îneca.

www.dacoromanica.ro

MORŢI

Ce oare-atunci să facem spre-a trece cu înlesnire
Să nu mai fie stavili şi nici primejduire?

CARON

Uşor: — Pe ţărmu-acesta lăsând în urmă toate.
Un om să treacă altfel de-altminteri nu se poate.
Mercurie, urmează cum zilnic ai făcut,
Şi nimeni să nu intre decât cum s'a născut.

MERCURIU

Dar cine e acesta mai slab ca o părere?

MENIP

Sunt eu... — Şi iată-mi băţul: mi-e singura avere...
Mantaua n'am adus-o cu mine, căci n'aveam.

MERCURIU

Menip, eşti de ispravă precum te şi credeam;
Deci intră şi la locul de-onoare te aşează
Să poţi privi în pace la câţi se 'nfăţişează. —
Ce nume poartă însă acest băiat frumos?

UN MORT

Harmòleu din Megara vestitul drăgăstos,
A cărui sărutare aprinsă sau uşoară,
Dând viaţă de-o potrivă făcea cât o comoară.

www.dacoromanica.ro

Femeile'l iubiră şi... cine nu'l iubea?
Pe buze-i o beţie de-ambròzie se bea...
Slăvit era de oameni, de soartă şi de Muze.

MERCURIU

Ei! tinere, depune pe ţărm aceste buze,
Obrazul fraged, — părul de aur, — ochii vii... —
Aşa. — Acum e bine şi poţi la noi să vii...
Văd însă... — Cum se chiamă această lighioană
Cu purpură pe umeri, pe cap purtând coroană?
Ea face pe trufaşa pieziş privind la noi.

UN MORT

E Lampic, şi e craiul Gelonilor.

MERCURIU

Apoi,
Prietene, ia lasă mândria la o parte
Şi purpura din umeri aruncăţi-o departe.

UN MORT

Cum? Goi vrei să rămână chiar regii cei mai nalţi?

MERCURIU

Aicea regi nu se-află, ci morţi ca şi ceilalţi.

www.dacoromanica.ro

UN MORT

Oh! cel puțin de mine aibi milă, și din toate
Dă-mi voie să iau numai vre-o două...

MERCURIU

Nu se poate.
Desbracă-te de grabă de-orice deșertăciuni,
Mândrii, — cruzimi, — zavistii, — mânii, — bârfiri, —
[minciuni...
Ești gata? Da? In felul acesta poți intra
Și șezi cu toți alături ori cât te-ai supăra.

(Către ceilalți).

Acesta, — cine este?

UN MORT

Damasias, atletul.

MERCURIU

E cam prea larg în spete, i-o spun cu tot regretul.
Aidi! leapădă'ți și carnea, și mușchi cei prea groși,
Și marea dibăcie și ochii fioroși... —
Din gloria spre care mergeai ca spre un far,
Aplause, coroane, — oricè, să lași afar.

MORTUL

Acum sunt ca toți morții, privește-mă...

www.dacoromanica.ro

MERCURIU

Prea bine. —
Dar tu, opreşte, Crăton, de vorbă am cu tine...
Pe ţărm, averea lasă-ţi, şi luxul nebunesc,
Strămunii ce pe buze-ţi mereu se întâlnesc,
Nobleţea, — orice titluri, — şi orice vanitate, —
Inscripţii pe plăci de-aur, — statui în bronz turnate,
Şi însuşi uriaşul granitic cenotaf
Pe care schinteiază plătitul epitaf.
Aceste lucruri toate aşa de greu atârnă
In cât, chiar amintirea, mai grea e ca o bârnă...
La fund, a noastră luntre ar duce-o numai ea...
Pe gânduri stai degeaba.

MORTUL

Te-ascult, deşi n'aş vrea.

MERCURIU

Aşa te voi, fireşte. — Dar iată una lată
Ce nagodă e-aceasta cu arme încărcată?

UN MORT

Eu, nagodă? viteazul şi strajnic căpitan
Al cărui nume groaza o duse în duşman?
Priveşte-aceste arme ce 'n lupte schinteiară:
Fac parte din trofeul ce'mi fu 'nălţat de ţară.

www.dacoromanica.ro

MERCURIU

Aruncă-le... — zadarnic spinarea ţi-o 'ncovoaie :
Aici nu sânt nici certuri şi nu sunt nici războaie.
Trofeele aicea n'au rost. — Acestă-l-alt
Ce om să fie însă? Vre-un spirit mai înalt
De sigur, căci sprânceana şi-o ţine încruntată
Şi pare a-i fi mintea cu totul încordată.

MENIP

E marele filosof şi critic renumit.
In fond e şarlatanul ce-a fost mai iscusit
Fiindcă să înşele putu mai cu 'nlesnire
Aci prin îngâmfare, aci prin linguşire.
Desbracă'l, cercetându'l cu chiar privirea ta.

MERCURIU

Zei mari! câte nimicuri ascunde sub mantă.
Şi câtă îndrăzneală, — şi câtă flecărie...
Ce vicii păcătoase, — şi ce ipocrizie...
Câţi termeni goi de cuget! — ce josnice simţiri...
Ce pismă de nemernic... — câţi saci de uneltiri...
Ce jalnică târîre... ce ură pentru-oricare
Gândire mai înaltă sau zbor de suflet mare!...
Calabalâcul ăsta fă bine să mi-l laşi
Că nu l'ar duce-o luntre cu treizeci de vâslaşi.

MENIP

Ha! Ha!... le laşi pe toate?

www.dacoromanica.ro

MORTUL

Ca ceilalţi: — de nevoie.

MENIP

Dar tot e lung la limbă: Scurtează-i-o, — pe Joe!
Şi pentru-a nu-şi mai duce nici capul în proţap
Treci foarfecile tale prin barba lui de ţap.
Cu dânsa mai cu seamă această tivgă goală
Putut-a să'şi dea ifos în lume şi în şcoală.

MERCURIU

Că nu le am la mine îmi pare foarte rău.

MENIP

In schimb, sub laviţi zace uitat, un herestrău.
Pe marginile luntrei, ce fercheş ţi l'aş face...
Mercurie, pe mână mi'l dai?

MERCURIE

Fă cum îţi place.

MENIP

Acum, priveşte'l!

MERCURIU

Este cu chip mai omenesc.

www.dacoromanica.ro

MENIP

Să-i iau şi din sprinceană ceva?

MERCURIU

Mă învoesc.

MENIP

Dă drumul şi motoaşcei ce-ascunzi la subţioară...
Duhoarea otrăvită dintrânsa se strecoară...
Ea este servilismul ce-avuşi pentru cei mari.

MORTUL

Şi tu de-asemeni lasă-ţi batjocurile-amari
Prostească-ţi nepăsare şi multa-ţi libertate

MERCURIU

Ba nu. Să şi le ţină căci n'au vre-o greutate:
Ci tu să'ţi laşi de sigur discursurile, — sunt
Ocale şi ocale în fiece cuvânt;
N'au cap şi n'au nici coadă, în veci bat apa 'n piuă...
Sfârşesc la miezul nopţei şi 'ncep în zori de ziuă.
Le zici, — ş'a le pricepe chiar tu nu prea ştii cum,
Eşti gata? — Bine. — Pânza întindeţi-o acum.

www.dacoromanica.ro

NĂLUCA UNEI NOPŢI

www.dacoromanica.ro

NĂLUCA UNEI NOPŢI

■ ■

Nori deşi şi zi apusă . . .
Alai
De cai
Tăcuţi
Dar iuţi,—
Cazaci
Dibaci,
Pe căi
In văi
Adânci
Dispar,
Şi iar
Apar
Pe stânci

www.dacoromanica.ro

Cetatea doarme dusă...

Şireţi
Băeţi
La porţi
Ca morţi
Sosesc...
S'opresc,
Coprind
Dormind
Pe Turci,
Supun,
Foc pun
Răpun
Prin furci.

Tot cerul vâlvorează.

Crini blânzi
Plăpânzi,
Şi prăzi
De lăzi; —
Apoi
Convoi
De feţi
Isteţi

www.dacoromanica.ro

Dau zor . . . —
In zări,
Strigări,
Oftări,
Scad, — mor. . .—

Iar noaptea 'naintează.

www.dacoromanica.ro

O UMBRĂ DE DINCOLO DE STYX

www.dacoromanica.ro

O UMBRA DE DINCOLO DE STYX

■ ■

Efebul cu ochi palizi, flori mistice de-o clipă,
Năluca argintie din bruma unui vis,
A fost în scurta-i viaţă o muzică ce 'n pripă
Plângând pe-un flaut magic se duse în abis.

Luntraşul cu chip negru i-a stat sinistru 'n cale
Lăsându-mă pe ţărmuri să plâng rătăcitor,
Şi mult timp mângâiere n'a fost pentru-a mea jale,
Dar traiul e un balsam, şi omul, uitător.

www.dacoromanica.ro

Şi totuşi, floarea clipei, chiar astăzi câte-odată,
Efebul din Novara cu ochii de mister,
Re-urcă din adâncuri, lumină sidefată,
Ca luna oglindită de mare şi de cer.

La ţărm îl readuce luntraşul fără milă...
Îl smulg ca printr'un farmec de-al morţei adăpost,
Tot nalt, tot svelt, tot tânăr, — plăpând ca o zambilă, —
Şi 'n repedea lui umbră mă văd precum am fost.

www.dacoromanica.ro

OH! SUFLET ORB

www.dacoromanica.ro

OH! SUFLET ORB

Oh! suflet orb m'absorbi într'una
Şi nu mă vezi, nici nu m'auzi,
Rămâi cu ochii morţi şi cruzi,
Şi reci, — mai reci de cum e luna.

Veghiez asupra'ţi totdauna...
Visez, vibrez şi nu m'auzi,
Rămâi cu ochii morţi şi cruzi,
Şi sunt arcuş, — şi nu eşti struna.

www.dacoromanica.ro

Şi reci, mai reci de cum e luna
Sunt ochii tăi şi morţi şi cruzi, —
Şi nu mă vezi, nici nu m'auzi,
Şi sunt arcuş,—şi nu eşti struna.

Iar, suflet orb, m'absorbi într'una,
Te simt te-aud, şi nu m'auzi,
Şi ochii tăi sunt stinşi, şi cruzi,
Şi reci, — mai reci de cum e luna.

www.dacoromanica.ro

PERIHELIE

www.dacoromanica.ro

PERIHELIE

■ ■

Nu, de lume nici-o vorbă şi de glorie nici-una :
Scumpi prieteni, luptătorul de-altă-dată nu mai sunt ;
Eu privesc tot înainte, voi în urmă totd'auna,
Eu mă duc cu ochii 'n ceruri, voi cu ochii în pământ,—
Nu : de lume nici-o vorbă şi de glorie nici-una.

Clar azur şi soare de-aur este inima mea toată,
Şi pe când rămâne corpul sub destinul cunoscut
Peste sufletu 'n urcare este greu ca să mai poată
Să apese-amărăciunea din prezent sau din trecut,—
Clar azur şi soare de-aur este inima mea toată.

www.dacoromanica.ro

Oh ! lăsaţi pe-oricare suflet în a lui perinelie,
Fericiţi-l când pământul pentru dânsul a murit,
Prosternaţi-vă când aripi, mai presus de vijelie
Il răpesc în adâncimea unui vis neţărmurit, —
Oh ! lăsaţi pe-oricare suflet în a lui perihelie.

---

www.dacoromanica.ro

DIN CĂRŢILE ALBE *(VERSURI)*

Au apărut:

VISĂRI PĂGÂNE de ION PILLAT.

FLORI SACRE de ALEXANDRU MACEDONSKI.

Sub presă:

SCÂNTEI ŞI ROUĂ de HORIA FURTUNA.

In curând:

MURMUR DIN ADÂNCURI de EUGENIU SPERANTIA.

IN PARCUL DIN VERSAILLES de ALFRED MOŞOIU.

VIS ŞI VIAŢĂ de ALEXANDRU STOICESCU.

NOPŢILE de ALEXANDRU MACEDONSKI.

CASA AMINTIRII de ION PILLAT.

ROMANŢE ŞI BALADE de ORESTE.

CANDELI STINSE de VICTOR EFTIMIU.

FEERII SONORE de HORIA FURTUNA.

1 LEU 75 VOLUMUL

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro